

[Indenrigsministeren.]

Skødeklausejendomme, som har fundet Sted, og hvoraf Eksemplarer er fremlagt i Læsesalen. Registreringen indeholder en Beskrivelse af hver Ejendom i dens nuværende Tilstand tillige med et udførligt Kortmateriale, som vil være til Nytte ved Afviklingen.

Endvidere er der draget Omsorg for en midlertidig Bestyrelse af de paa Flyvepladserne beliggende Landbrug og for en dansk Enhedsledelse af Flyvepladserne, efter at Royal Air Force ved Nytaarstid overleverede dem til os. Denne Enhedsledelse varetages af militære Kommandantskaber under Indenrigsministeriet.

Endvidere har man fra de luftfartsinteresserede Ministerier, nemlig Ministeriet for offentlige Arbejder og Krigs- og Marineministerierne, foranlediget tilvejebragt en Oversigt over, hvilke Flyvepladser de nævnte Ministerier ønsker opretholdt, samt hvilke Grænser disse Flyvepladser fremtidig bør have. Paa Grundlag af dette Kortmateriale har Ministeriet paabegyndt Afviklingen, for saa vidt angaar de Ejendomme inden for de store Flyvepladser, der ikke vil blive berørt af de Anlæg, der eventuelt skal bevares. Amtmændene er blevet anmodet om at sørge for, at Skødeklausejendomme uden for de fremtidige Flyvepladsgrænser gaar tilbage til de tidligere Ejere, hvis disse ønsker at generhverve dem. Samtidig er de paagældende Amtmænd blevet instrueret om, at de paa almindelig Maade beslaglagte Ejendomme uden for de samme Grænser frigives.

Afviklingen vil i øvrigt blive paavirket af det Forhold, at de Ejendomme, som kan gaa tilbage til privat Eje, i meget vidt Omfang er blevet ændrede, ligesom det ved Afviklingen vil spille en Rolle, at de nye Flyvepladsers Grænser ofte kan tænkes at gaa paa tværs af Ejendommenes oprindelige Grænser. Der maa derfor foretages meget betydelige Jordomlægninger for at skaffe de Ejendomme, der skal gaa tilbage til privat Eje, en nogenlunde fornuftig og brugelig Form. Der skal derfor ske Magelæg, Udstykninger, Sammenlægninger m. v., ligesom der ikke kan ses bort fra, at der for visse Omraaders Vedkommende i et vist Omfang maa gennemføres byplanmæssige Foranstaltninger. I Øjeblikket findes der ikke nogen Hjemmel til at foretage saadanne nødvendige Jordomlægninger, og intet bestaaende Organ er indrettet paa at udføre et saadant Arbejde, der kræver baade en i høj Grad sagkyndig og hurtig Behandling.

Det foreslaas derfor, at der oprettes en

eller flere Kommissioner til at gennemføre disse Opgaver, og disse Kommissioner maa dels udstyres med tilstrækkelig Sagkundskab, dels med betydelig Kompetence og Autoritet. Det er efter min Mening nødvendigt, at de Afgørelser, som Kommissionen skal træffe vedrørende den egentlige Afvikling, bliver endelige, og efter den Sammen sætning, Kommissionen vil faa efter Forslaget, kan jeg ikke se, at der er noget betænkeligt ved at give den en saadan Beføjelse til at træffe endelige Afgørelser, og de herved opnaaede Fordele, navnlig en hurtig Afvikling af Ejendommene, er meget betydelige. Paa den anden Side maa det naturligvis være en Forudsætning, at Kommissionen ikke træffer sine Afgørelser uden bl. a. at have besigtiget Forholdene paa Stedet og forhandlet med de stedlige Myndigheder og eventuelt med de tidligere Ejere.

Foruden Reglerne om Afvikling af Skødeklausejendomme i Forslagets Kapitel I indeholder Forslaget i Kapitel II nogle Bestemmelser, som tilsigter at forhindre, at en Ejer af en beslaglagt Ejendom faar en uberettiget Berigelse ved den tyske Værnemagts Foranstaltninger paa hans Ejendom. Der tænkes ikke her paa Skødeklausejendomme, hvor man jo gennem Fastsættelsen af Tilbagekøbsprisen vil kunne tage Hensyn til den af den tyske Værnemagt undtagelsesvis tilvejebragte Værdiforøgelse. Derimod tager Bestemmelserne Sigte paa Ejendomme, som blot har været beslaglagt paa sædvanlig Maade, altsaa som et egentligt Lejeforhold. De Værdiforøgelser, der her er Tale om, vil navnlig bestaa i Opførelse af Bygninger, saasom Hangarer, Garager, Værkstedbygninger eller egentlige Beboelseshuse.

Saadanne Værdiforøgelser kan Staten ganske vist allerede nu inddrage i et vist Omfang, nemlig hvor Ejeren har et Krav paa Godtgørelse for Skade, idet det med Finansudvalgets Tilslutning i en Bekendtgørelse af 21. December 1945 er bestemt, at man i saadanne Tilfælde kan modregne Værdiforøgelsen i Godtgørelse for Skader.

Kommer man derimod ud for den Situation, at en saadan Modregning ikke kan ske, enten fordi der ikke tilkommer Ejeren nogen Godtgørelse for Skader, eller at Godtgørelsen er mindre end Værdiforøgelsen, kan man ikke uden særlig Lovhjemmel inddrage Værdiforøgelsen. For at undgaa, at enkelte Personer beriges paa Samfundets Bekostning, foreslaas der derfor en Regel, hvorefter Værdien af Forbedringerne kan kræves indbetalt til Statskassen enten kontant eller, hvis man anser det for forsvarligt